

lide stort Tab. Naar Fiskejerne ingen Fordele faa, og Industrien kun taber, kunne vi være enige om, at faa er det ikke nogen heldig Foranstaltning, men derfor se vi Løsningen af Spørgsmaalet deri, at vi henviser de vedkommende, ikke blot Industrijerne, Stemmeværksjerne, men ogsaa alle de fiskeberettigede, til, at de kunne forandre Forholdet derhen, at Nabningspligten bliver afløst med en Pligt til at bygge en Trappe, en Pligt, der aldeles ikke bliver byrdefuld, da Beføstningerne skulle paalignes efter Kommissionens Skøn mellem de i Sagen interesserede, og jeg kan sige, at det, der er Kærnepunktet i denne Paragraf, det er ikke, at fremtvinge en Opløsning, men at fremtvinge, at der over alt i Landet faa vidt muligt staffles Plads for Fiske og for dens Nglevandring. Jeg kan altsaa ikke være enig med den højtærede Minister i, at vi her ere komne nogen for nær.

Jeg kan heller ikke se nogen Fare i, at vi stille i Udfigt, at Statskassen kan tilstøde en Andel af Beløbet. Den Tante kunde maasse have været næret fra Regeringens Side, at Staten skulde give Tilskud, hvor Omkostningerne ved Anlæg af et Fiskepas skulde paalægges en enkelt Mand, f. Eks. Ejeren af et enkelt Etablissement — det kunde synes at være haardt imod ham, naar han havde drevet Fabrikken i lang Tid — eller at der kunde ydes Statshjælp, naar Omkostningerne bleve paalagte en enkelt fiskeberettiget, og Omkostningerne ikke staa i Forhold til den fiskeberettigedes Udbytte deraf. Men jeg kan ikke se, at denne Betragtning paa nogen Maade svæktes, fordi Omkostningerne fordeles. Jeg mener, at derfor vil det alligevel være til Sagens Fremme at stille i Udfigt, at Statskassen kan hde et Tilskud; thi, hvad der er os om at gøre, og hvad der i det hele er Meningen med Lovforslaget, er at fremme Fiskeriets Interesser, men ikke at staa andre Interesser. Og se vi Fiskeriets Interesse i, at der lægges kunstige Fiskepaser, og Industriens, Møllernes og Landbrugets Interesse i, at der ikke spildes Vand, saa synes jeg for mit Vedkommende, at jeg vil betragte det som den lykkeligste Løsning, at der hurtigst muligt gives et almindeligt Raabud om, at der skal staffles farbar Vej for Fiskebestanden; dermed er Spørgsmaalet ogsaa løst.

Den ærede Minister omtalte, at han ikke var tilfreds med, at vi havde sat Fiskerikommissionen ud og sat Vandløbsretterne i Stedet for, men han tog dog Afstand deraf paa en saadan Maade, at det kunde ses, at han mener, at vi kunne bruge Vandløbsret-

terne i den Henseende, og jeg maa dertil sige, at naar det er de samme Retter, som i andre Anledninger have med de samme Bände at gøre, og som ere kendte med Stemmeværker, Strømforhold og alle de Interesser, som ere knyttede til Vandløbene, synes jeg, at det er hensigtsmæssigt at beholde de Retter, vi have, og ikke at sætte et nyt Hjul ind i Maskineriet, som maasse slet ikke passer dertil.

At staae sagtyndig Bistand, have vi søgt, men kun for Landboskommissionens Vedkommende. I de Tilfælde, hvor det er mindre Vandløb, bliver Spørgsmaalet afgjort af Vandhynsmænd, men er det ikke afgjort af dem paa en saadan Maade, at enten den fiskeriberettigede eller Stemmeværks-ejeren — og da særlig den fiskeriberettigede — finder sig tilfreds dermed, saa kunne de indbringe Sagen for Landvæsenkommissionen, og saa er den Sag hurtig klaret, da der saa vil være sagtyndig Bistand til Stede. Der er mange af disse Spørgsmaal, der ere af ringe Betydning: Vandløbet kan være saa lille, Fiskeriet saa ubetydeligt, Opstemningen kan være saa lille, at det ikke er til nogen Nytte at sætte et større Maskineri i Gang end strengt nødvendigt, og Brugen af Vandhynsmænd er rundt i Kommunerne saa almindelig kendt, at det gaar ganske af sig selv. Det er et Apparat, som de have til Raadighed til enhver Tid, og det kan ikke volde stor Vanstielighed eller Beføstning at bruge det, hvorfor da volde Vanstielighed og Beføstning, hvor det kan undgaaes? Hvis en Kendelse af Vandhynsmændene maatte gaa nogens Interesse for nær, kan vedkommende bringe Spørgsmaalet ind for Landvæsenkommissionen.

Den ærede Minister tiltraadte i det hele de følgende Endringsforslag og ytrede kun nogen Betænkelse med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 15. Det var dog vel sagtens Redaktionsbetænkelse. De angaa dette Spørgsmaal om Ihændehaveren, og hvor længe en Mand, der har fortæret en lille Fisk, kan siges at være Ihændehaver. Vi have ikke kunnet finde nogen anden at paalægge Ansvar. Satte vi „Fangeren“, skulle vi søge efter, hvem der har fanget Fiske, og Fiske kan jo gaa fra Mand til Mand, men gøre vi det til en farlig Sag at pise Undermaalsaal eller Undermaalsgedder, saa maa vedkommende være opmærksom paa, at han udsætter sig for Risiko derved, og selv træffe Forsigtighedsforholdsregler i saa Henseende, det vil sige sørge for, at han ikke kober Undermaalsfisk, og at han, naar nogen tilbyder ham dem som